

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ελλάδα καί τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιά τὶς ἐπαρχίαι δεχομάστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲν προπλερώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περρασμένα φύλλα που λιοῦνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπισημοὺς βιβλιοπωλεία τῶν Ἐφημερίδων.

Η ΛΙΜΝΗ

ΤΟΥ ΔΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

(*Ἀφιερώνεται στὴν καλλιτέχνη τῆς ἀπαγγελίας
κα Κλεοπάτραν Πετρώφ).*

Ὡς πότε θ' ἀρμενίζουμε στὸν Ὀκεανὸ τοῦ Χρόνου
Κι ἀγύριστα θὰ φεύγωμε πρὸς τὸν αἰώνιον Ἄδη ;
Λιμάνι δὲ θὲ νὰ βρεθῆ στὸ πέλαιγο τοῦ Πόνου ;
Ἐν' ἄστρο στὸ σκοτάδι ;

Ἀκόμα δὲν ἐπέρασε, ὦ Λίμνη μου, ἕνας χρόνος
Καὶ νὰ: στὴν ἴδια ἀκρολιμνία, στὸ ἴδιο τὸ λιθάρι
Ποῦ κάθησε ἡ ἀγάπη μου, κάθομαι τώρα μόνος,
Στὴ σιωπηλὴ σου χάρη.

Ἔτσι καὶ τότε μούγγριζες, φοιχτά, ἀνταρσιασμέναι
Καὶ σκάζανε στοὺς βράχους σου τὰ μαῦρα κύματά σου
Κι ὁ ἀγέρας πρὸς τὰ πόδια τῆς τὰ πολυαγαπημένα
Σκορποῦσε τὰ νερά σου.

Ξάφνου ἡ φωνὴ τῆς ἡ γλυκεῖα ἀκούσθη λιγωμένη
Κ' ἡ ἀκρολιμνία σου ἀντήχησε τριγύρω μαγεμένη
Τὸ ζῦμα ἐστάθη κ' ἡ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου μου μὲ πόνον
Λέει στὸν τρεχάτο Χρόνο ;

«Ὁ Χρόνε, στάσου! μὴν πετᾶς! Ὁ ὄρες φρερωτές,
Κρατῆστε τὴν ὀρμή σας·
Ἄφῆστε νὰ χορτάσουμε στιγμὲς λαχταριστὲς
Ποῦ παίρνετε μαζί σας.

Τόσοι φτωχοὶ καὶ δύστιχοι νὰ τρέχετε ποθοῦνε,
Γι' αὐτοὺς μόνο προφτάστε
Καὶ πάρτε τοὺς τὰ βάσιμα ὅπου τοὺς τυραννοῦνε·
Ἐμᾶς, ὦ ἐμᾶς ξεχάστε!...

Τοῦ κάκου ἡ δόλια δυὸ στιγμὲς μονάχα ζητιανεύω·
Ὁ Χρόνος φεύγει... πάει!...
Νύχτα, μὴ φεύγῃς κἂν ἐσύ, ὦ Νύχτα, σὲ ἱκετεύω!...
Μὰ νὰ ἡ Αὐγὴ γελαίει...

Ἐμπρὸς λοιπόν! Στοιῦ Ἐρωτα γρήγορα τὴν ἀγκάλι
Τὴν εὐτυχία ἄς βροῦμε·
Δὲν ἔχομε λιμάνι ἐμεῖς κι ὁ Χρόνος ἀκρογαλί·
Τρέχει, κ' ἐμεῖς περνοῦμε».

Ζηλιάρη Χρόνε, πές, γιατί τὶς ὄρες τῆς χαρᾶς μας
Ποῦ μᾶς χαρίζει ὁ Ἐρωτας, πανώριες, μαγεμένες,
Ἔτσι γοργὰ νὰ τὶς ἀφῆς, καθὼς τὶς πικραμένες
Στιγμὲς τῆς σιφορᾶς μας ;

Κ' ἔτσι γιὰ πάντα νὰ περνοῦν, νὰ χάνονται, νὰ σβήνουν;
Οὔτ' ἓνα κἂν σημάδι τοὺς ἀγνοῦ νὰ μὴν ἀφήνουν ;
Αὐτὲς ποὺ ἐσὶ μᾶς τὶς σκορπᾶς, αὐτὲς ποὺ ἐσὶ μᾶς φέρνει
Γιὰ πάντα νὰ τὶς παίρνει ;

Τὸ βίβαθρό σου, ὦ χαμέ, ποτὲ δὲ θὰ γυρίσῃ
Μὲ τὶς ἡμέρες ποὺ ρουφᾶς ἀπ' τὴ φτωχὴ ζωὴ μας ;
Δὲ θὰ τὸ ἴδουμε πιά ποτὲ τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι
Ποῦ σβύνει στὴν ψυχὴ μας ;

Ὁ Λίμνη μου, ὦ βράχοι μου, ὦ σεῖς σπηλιές καὶ δάση
Σεῖς ποὺ ὁ Καιρὸς σᾶς σέβεται κ' αἰώνια θὰ ζήστε,
Ἐκεῖνη τὴν ἀθάνατη βραδεῖά, ὠραία μου Πλάση,
Ὁ μὴν τὴ λησμονήστε !

Νὰ μείνῃ στὴ γαλήνη σου καὶ στὸ φροντοῦνιασμά σου
Ὁ Λίμνη μου· στὰ μαῦρα σου τὰ ἔλατα νὰ μείνῃ
Καὶ στᾶγρια αὐτὰ τὰ βράχια σου ποὺ γέρονουν στὰ νε-
Ἡ νύχτα μας ἐκεῖνη. ἴρά σου,

Νὰ ψιθυρίζῃ ἐρωτικὰ στὸ βραδινὸ ἀγεράκι
Νὰ ἠχολογᾷ στὶς ὄχτες σου ποὺ θὰ μιλοῦν μαζί σου
Νὰ λάμπῃ στὸ ἀσημένιο φῶς ὅπου τὸ φεγγαράκι
Θ' ἀπλόνη στὴ μορφὴ σου.

Κι ὅταν βογγᾷ ὁ ἄνεμος, κ' ἡ καλάμιὰ στενάξῃ
Ὅ, τι κι ἂν ζῆ τριγύρω σου, ἀκούγεται, εὐωδιάζει
Ἐκεῖνη τὴν ἀγάπη μας, ποὺ πάντα ἐδῶ θὰ νθίζῃ
Αἰώνια νὰ θυμίζῃ.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ